

בבית המשפט העליון

רע"א 2444/18

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: רימון זינאתי

נגד

המשיב: מוחמד רחאל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
באר שבע בתיק עא 024993-10-17 שניתן ביום 19.02.2018
על ידי כבוד השופט א ואגו

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

המבקש: "כמה שלא ינסו, הדרוזים והבדואים לא יצליחו להיות יותר ציונים מהרצל! עדיף שיזכרו מי הם, מה בדיוק מעמדם, והכי חשוב, מה יהודים באמת חושבים עליהם!".

המשיב: "אתה עורך דין צריך לבחור את המילים ולא להכליל! "في بدو ودروز أشرف منك ومن مية واحد زيك. هاظ تحريض اسمو!" (ובתרגום: "ישנם בדואים ודרוזים מכובדים יותר ממך וממאה כמותך. זה נקרא הסתה") (הדגשה הוספה – י"ע).

1. חילופי דברים אלו התנהלו ברשת 'פייסבוק' בין המבקש למשיב, שהגיב בתגובת לפוסט של המבקש. קשה להאמין, אך המבקש, עורך דין במקצועו, ערבי-נוצרי תושב חיפה כפי שהציג עצמו, הגיש בשל כך כנגד המשיב, אף הוא עורך דין במקצועו, תביעה כספית על סך 50,000 ₪ על-פי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק).

וכל כך למה? כי לשיטת המבקש, המשיב השתמש במילה "מכובדים ממנו" כמונח *أشرف* (אשרף) מהשורש *شرف* (שרף), המקבילה במובנה למונח HONOR, להבדיל מהמילה *إحترام* (אחतरאם) המקבילה אף היא למילה 'כבוד' אך במובן של RESPECT. המבקש סבור כי קיים הבדל עצום במשמעות המילים ועל מנת להדגים את ההבדל ביניהן, טען כי השורש שרפ (כבוד) משמש למשל במשפט: "רצח על כבוד

המשפחה" בעוד שהמילה אחתראם משמשת למשל כמשפט: "איש הדת נחשב לאדם מכובד" (הדגשה במקור – י"ע). כל הדובר את השפה הערבית מבין שאדם חסר כבוד במובן שרף (شرف) הוא אדם נחות בהרבה מאדם חסר כבוד במובן אחתראם (إحترام). למילה שרף יש מעמד מיוחד בשפה הערבית ולכן משמשת היא בהקשרים כה קשים של "רצח על כבוד המשפחה". מכאן מסקנתו של המבקש כי המשיב בחר לפגוע בכבודו ב"מידה החמורה ביותר" ומכאן התביעה שהגיש לבית משפט השלום.

הצדדים הגישו תצהירי עדות ראשית, ולסופו של יום, התביעה נדחתה, תוך שבית המשפט (כב' הרשמת הבכירה ל' אדלשטיין) קובע בפסק דינו מיום 15.7.2017, כי תגובת המשיב אינה בבחינת לשון הרע; כי למשיב עומדת הגנת תום הלב; וכי עסקינן בדבר של מה בכך לפי סעיף 4 לפקודת הנוזיקין [נוסח חדש].

ערעור שהוגש על פסק הדין לבית המשפט המחוזי בבאר שבע נדחה ביום 19.2.2018 (ע"א 24993-10-17, פסק דינו של כב' השופט א' ואגו).

2. לא נתקררה דעתו של המבקש, ומכאן בקשת רשות הערעור שבפניי, המשתרעת על 18 עמודים, ובה מלין המבקש, בין היתר, על כך שבית המשפט המחוזי לא התייחס בפסק דינו לכל נימוקי בית משפט השלום. המבקש חזר וגולל את הגיגיו אודות ההבחנה בין שרף (شرف) לאחתראם (إحترام), מילה שיש לה משמעות רגישה ביותר, "מילה שבה נעשה שימוש בהקשר של רצח על רקע כבוד המשפחה", פרסום שלשיטת המבקש מהווה השתלחות פומבית בו. עוד ציין כי לפרסום שלו אין כל קשר להסתה לגזענות אלא ביקורת והבעת דעה לגיטימית על דעות ועמדות פוליטיות ימניות שהובעו על ידי חלק מהבדואים והדרוזים.

3. דין הבקשה להידחות אף מבלי להידרש לתגובת המשיב. אכן, בית משפט השלום הטעים, למעלה מן הצורך, כי ייתכן שדווקא דברי המבקש כלפי הציבור הדרוזי והבדואי גובלים בהסתה לגזענות, ככאלה שיש בהם כדי להשפיל את האנשים אליהם מכוונים הדברים. בית המשפט המחוזי לא נדרש לכך, ואף אני איני רואה להידרש לטענות המבקש בעניין זה.

מוטב היה לו למבקש, עורך דין במקצועו, לו השאיר את הדיון בינו לבין חברו ברחבי המרשתת. ענייננו בתביעת סרק שלא הייתה צריכה להיות מוגשת מלכתחילה, והיה מקום לסלקה על הסף, ומשנדחתה, לא היה מקום להגשת ערעור לבית המשפט המחוזי. על מנת שלא לשחת את זמנו היקר של בית משפט זה, אומר בקצרה כי הבקשה

אינה מעוררת שאלה משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הקונקרטי של הצדדים
כנדרש לצורך "גלגול שלישי". די בנימוק זה כדי לדחות את הבקשה.

4. אשר על כן, הבקשה נדחית. המבקש ישא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך
4,000 ₪.

ניתנה היום, י"א באייר התשע"ח (26.4.2018).

ש ו פ ט